

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må selvfølgelig give fremskridtspartiet ret i, at det lyder hult, når nationalbankdirektør Hoffmeyer udtaler sig mod den offentlige udgiftsstigning, samtidig med at der inden for hans eget område er en udgiftsstigning, som faktisk er større end inden for statens øvrige personaleområde.

Man kan selvfølgelig også diskutere værdien af tre direktører inden for dette område, men under hensyntagen til den almindelige beskæftigelsesmæssige situation vil det vel ikke være rimeligt at nedsætte beskæftigelsesgraden på dette område.

Jeg må også sige, når fremskridtspartiet nu angriber dette område, at jeg til en vis grad er enig med fremskridtspartiet i synspunkterne om en mulig besparelse her. Hvis man dermed vil gøre sig til talsmand for, at nationalbankdirektørens udtalelser ikke er orakelsvar, som skal bestemme den økonomiske politik herhjemme, og hvis man også vil erkende, at nationalbankdirektøren, som hr. Stetter udtrykte det, vil fastholde en økonomisk politik, som er fortidig, vil fastholde det bestående og ikke tør bevæge sig ud på nye veje på pengemarkedet, vil vi følge fremskridtspartiet et stykke af vejen.

Jeg synes nemlig nok, at hvis man kigger på Nationalbankens og nationalbankdirektørens stilling i hele den politiske debat, så er det blevet sådan, at nationalbankdirektørens udtalelser stort set skal regnes for at være den fuldstændig sande lære om den økonomiske politik, der skal føres herhjemme, mens jeg er helt enig i andre udtalelser om, at det er herindefra, den økonomiske politik skal udstikkes. Det er ikke af en direktør i Nationalbanken.

Men lad mig sige, at før jeg får klart svar på det, ønsker vi ikke at tage stilling til forslaget. Vi finder ikke som så mange andre, at man bare skal afvise forslaget som politisk pop. Der kan være noget rimeligt i det, især for de partier, som ønsker besparelser på andre områder, hvor det kan være mere ømtåligt end netop her.

Glistrup (FP):

Hr. Rahbæk Møller afviste at støtte dette forslag, idet han henviste til, at han ikke var enig med fremskridtspartiet i, at man kunne redde landets økonomi ved at spare en natio-

nalbankdirektør. Det er selvfølgelig helt rigtigt.

Om dette forslag forkastes eller vedtages, er ikke afgørende med hensyn til at redde Danmark fra statsbankerotten. Så langt kan vi fra fremskridtspartiets side da være helt enige, og vi er altså aldeles uenige i den karakteristik, som hr. Rahbæk Møller gav af det. Men dette forslag er en af de mange sten, en lille, bitte ydmyg sten, i den store fremskridtsbygning, som vi rejser for at redde Danmarks økonomi, for der skal spares i snesetusindvis af offentlige stillinger, hvis vi skal klare beskæftigelsessituationen her i landet.

Nu er der så en aktuel anledning her til at spare en af de snesetusindvis af stillinger, som er overflødige, fordi det – som altid, når der er tale om fremskridtsspareforslag – kan ske på den mest humane og menneskelige måde, nemlig ved, at det vedtages i forbindelse med, at stillingen alligevel er ledig som følge af, at en af direktørerne går af på grund af alder. Andet og mere ligger der ikke i dette forslag, end at det er en del af de bestræbelser, som vil være aldeles nødvendige for at klare landets problemer.

Når fru Janne Normann så bare bruger ordene »indholdslost paradeforslag« om det, må hun være klar over, at Danmarks Riges grundlov er opbygget sådan, at når der står i en lov, som der gør her, at der skal være 3 nationalbankdirektører, og man mener, 2 nationalbankdirektører må være tilstrækkeligt, er det nødvendigt at gå gennem hele apparatet med 3 behandlinger her i folketingsalen. Sådan er grundloven, og jeg går ud fra, at fru Janne Normann ikke ønsker, at vi skal tilsidesætte grundloven uden videre. Det må simpelt hen gøres teknisk på den måde, som det sker på her.

I øvrigt har debatten i meget betydeligt omfang været koncentreret om, hvorvidt den omstændighed, at man fik denne begrænsning af bureaukratsektoren gennemført, ville svække eller styrke Nationalbanken. Det tror jeg i og for sig ikke der er nogen der kan sige noget entydigt om. Nationalbanken vil have den stærkeste position, om man har en direktion på 3 medlemmer eller man har en direktion på 2 medlemmer. Vi kan bare sige så meget, at en hel del af de internationale forhandlinger, som hr. Ellemann-Jensen lagde så afgørende vægt på at der skulle være